

## Arrest

nr. 174 919 van 20 september 2016  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 9 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 oktober 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 november 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 juni 2016.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing.

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

*“De bestreden beslissing betreft een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).*

*In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM en het proportionaliteitsbeginsel.*

*De Raad wijst erop dat, opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM, vooreerst een gezins- en/of een privéleven in de zin van dit artikel 8 aanwezig dient te zijn. In casu beroept de verzoekende partij zich uitsluitend op een gezinsleven in België, met name met mevrouw H. waarmee zij in Pakistan een huwelijk afsloot. Op een privéleven beroept zij zich in het geheel niet. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing, onder verwijzing naar het schrijven van de substituut-procureur des Konings van 20 september 2012 - waarvan het besluit luidt dat er afdoende redenen voorhanden zijn om te twifelen aan de precieze bedoelingen van het huwelijk en dat er geen sprake kan zijn van een opbouwen van een duurzame relatie en dat inzonderheid in hoofde van de verzoekende partij, en dat daarenboven deze laatste door dit huwelijk een verblijfsvoordeel zou kunnen bekomen -, wordt gemotiveerd dat de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk, op grond waarvan de aanvraag werd ingediend, weigert te erkennen in België en het recht op verblijf wordt geweigerd. De verzoekende partij gaat in het kader van haar eerste middel in het geheel niet in op voornoemde concrete motivering uit de bestreden beslissing, zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan. Zoals verder zal blijken, lijkt zij ook met haar tweede en derde middel geen afbreuk te kunnen doen aan de motivering van de bestreden beslissing. Zodoende blijft - nog daargelaten de vaststelling dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. Salmon, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387), gezien de rechtsmacht van de Raad overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsregels tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, immers uitgesloten is indien de wetgever een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen de beslissing van de administratieve overheid (in casu bij de familierechtbank) - de vaststelling van de gemachtigde dat het in Pakistan afgesloten huwelijk niet erkend wordt, overeind. Gezien hieruit volgt dat de gemachtigde het bestaan van een huwelijk tussen de verzoekende partij en mevrouw H. niet erkent en zodoende ook niet erkent dat zij als echtpaar een gezinsleven hebben, kan de verzoekende partij niet voorhouden dat de gemachtigde in deze zin een toetsing aan artikel 8 van het EVRM diende door te voeren. Zodoende wordt een schending van voormeld artikel 8 in deze zin niet aannemelijk gemaakt en dient op het overige betoog van de verzoekende partij in dit verband niet verder te worden ingegaan. Voor het overige stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet aanvoert dat anderszins een gezinsleven zou bestaan met mevrouw H. en herhaalt de Raad dat de verzoekende partij zich in het geheel niet op een privéleven beroept, zodat zij niet aantoonde in deze mate over een gezins- en/of privéleven te beschikken, laat staan dat zij zou aantonen dat in deze mate een schending van artikel 8 van het EVRM zou voorliggen.*

*Een schending van artikel 8 van het EVRM en het proportionaliteitsbeginsel - dat de verzoekende partij slechts in het licht van voormeld artikel 8 inroept - wordt niet aannemelijk gemaakt.*

*Het eerste middel komt ongegrond voor.*

*In de hoofding van het tweede middel verwijst de verzoekende partij naar een schending van het redelijkheidsbeginsel. Zij laat echter na in het tweede middel uiteen te zetten op welke manier de*

*bestreden beslissing deze bepaling precies zou schenden, zodat dit onderdeel van het tweede middel onontvankelijk is.*

*Verder voert de verzoekende partij een manifeste beoordelingsfout aan en de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, de hoorplicht, het rechtszekerheidsbeginsel en de rechten van verdediging.*

*De verzoekende partij geeft aan dat de gemachtigde haar huwelijk blijkens de bestreden beslissing weigert te erkennen, maar dat haar huwelijk van 16 april 2011 wel werd erkend nu haar aanvraag verblijfskaart van een burger van de Unie ontvankelijk werd verklaard en zij vervolgens in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter en een attest immatriculatie. De Raad stelt vast dat slechts wanneer “het familielid dat zelf geen burger van de Unie is (...) zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst”, de aanvraag voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie mag ingediend worden en het gemeentebestuur een bijlage 19ter mag afleveren, maar de verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de gemachtigde naderhand - wanneer het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt en het gemeentebestuur deze aanvraag overeenkomstig artikel 52, § 4, eerste lid van het vreemdelingenbesluit aan de gemachtigde heeft overgemaakt - in toepassing van zijn bevoegdheid vervat in artikel 52, § 4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit de overgemaakte documenten, met inbegrip van het voorgelegde bewijs van bloedverwantschap, niet aan een inhoudelijke beoordeling zou mogen onderwerpen. De Raad benadrukt dat in de tekst van voormelde bijlage 19ter zelfs uitdrukkelijk wordt aangegeven dat overeenkomstig artikel 52 van het vreemdelingenbesluit de aanvraag onderzocht zal worden door de Minister of zijn gemachtigde. Dat de gemachtigde met betrekking tot het voorgelegde bewijs van de familieband geen beoordelingsbevoegdheid meer zou hebben, nadat het gemeentebestuur op grond van dit bewijs is overgegaan tot de afgifte van de bijlage 19ter, wordt bovendien tegengesproken door het bepaalde in artikel 44 van het vreemdelingenbesluit, dat uitdrukkelijke bevoegdheden geeft aan de gemachtigde, indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie. Deze bepaling zou zinledig zijn, mocht enige beoordelingsbevoegdheid aangaande het bewijs van de familieband reeds uitgeput zijn, nog voor het gemeentebestuur de aanvraag zelfs maar aan de gemachtigde heeft overgemaakt. De verzoekende partij maakt met haar betoog dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde gehouden was de eerdere beslissing van het stadsbestuur van Gent te respecteren en dat sprake zou zijn van een schending van het rechtszekerheidsbeginsel.*

*Verder voert de verzoekende partij aan dat de gemachtigde zich, alvorens de bestreden beslissing waarbij de “aanvraag tot vestiging” wordt geweigerd, te nemen, voldoende bij haar diende te informeren, haar diende te horen, minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek en haar rechten van verdediging, en haar diende aan te schrijven en uit te nodigen bewijsstukken aangaande de oprechtheid van haar huwelijk neer te leggen. Nog daargelaten de vraag of de hoorplicht in casu van toepassing is – de Raad benadrukt dat de thans bestreden bijlage 20 het gevolg is van een aanvraag van de verzoekende partij en geen beslissing die op eigen initiatief door de gemachtigde werd genomen –, dient erop gewezen te worden dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (cf. RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden, indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde had kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een minder nadelige beslissing te nemen. In casu dient echter te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich in dit verband beperkt tot een hoofdzakelijk theoretische uiteenzetting, waarbij zij niet uiteenzet welke informatie en/of bewijsstukken zij zou bijbrengen die tot een andere uitkomst van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zouden hebben kunnen leiden.*

*Het tweede middel lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.*

*In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn), het artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, de motiverings- en de*

*zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en de rechten van verdediging.*

*De Raad merkt op dat de verzoekende partij niet nuttig kan verwijzen naar de Gezinsherenigingsrichtlijn. Uit artikel 1 van deze richtlijn volgt duidelijk dat de richtlijn enkel van toepassing is op gezinshereniging met onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De richtlijn is dus niet van toepassing op het thans voorliggend geval, waarin een gezinshereniging met een Belgische onderdane aan de orde is. Het betoog van de verzoekende partij gesteund op voormeld artikel 17 is dan ook niet dienstig.*

*Waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij had moeten worden gehoord en zij zich in het kader van haar betoog beroept op artikel 41 van het Handvest, dient erop gewezen te worden dat dit artikel uitdrukkelijk behelst dat eenieder er recht op heeft dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld. De gemachtigde is evenwel geen instelling of orgaan van de Europese Unie. In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar het hoorrecht als een algemeen beginsel van Unierecht, dient erop gewezen te worden dat door middel van de bestreden bijlage 20 in eerste instantie het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd aan een beweerd familielid van een Belg. De verzoekende partij voert niet aan, laat staan dat zij dit aantoon, dat dit een Belgische onderdane zou zijn die gebruik zou hebben gemaakt van haar recht op vrij verkeer, of dat – door het verblijfsrecht aan de verzoekende partij te weigeren – aan haar Belgische beweerde echtgenote het effectieve genot zou worden onzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten. Zodoende kan de verzoekende partij niet aannemelijk maken dat de gemachtigde middels de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden het Unierecht (in casu de Burgerschapsrichtlijn) ten uitvoer zou brengen, zodat zij zich ook niet dienstig kan beroepen op het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht. In de mate dat de bestreden bijlage 20 tevens een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, zijnde een terugkeerbesluit, dient erop gewezen te worden dat dit voortvloeit uit een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn, zodat hiermee wel uitvoering wordt gegeven aan het Unierecht. In dit verband dient echter te worden benadrukt dat het miskennen van het hoorrecht slechts tot de nietigverklaring van het bestreden bevel kan leiden indien deze beslissing een andere uitkomst zou kunnen hebben gehad indien de onregelmatigheid niet had plaatsgevonden (HvJ 10 september 2013, C-383/13). De verzoekende partij stelt dat haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend zodat zij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest voorafgaandelijk diende te worden gehoord en dat dit werd nagelaten vooraleer een individuele beslissing te nemen die in haar nadeel is, maar zij zet niet uiteen welke elementen zij in het kader van zulk gehoor naar voren zou hebben gebracht die tot een andere uitkomst van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zouden hebben kunnen leiden. De schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht lijkt, in de mate dat het van toepassing is, dan ook niet aannemelijk gemaakt te worden.*

*Waar de verzoekende partij nog de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dient in de eerste plaats te worden vastgesteld dat de verzoekende partij deze bepaling citeert, maar niet concreet aangeeft met welke van de opgesomde elementen geen rekening zou zijn gehouden. Met betrekking tot het gezins- en familieleven stelt de Raad vast dat, gelet op de bespreking van het eerste middel met betrekking tot artikel 8 van het EVRM, kan aangenomen worden dat de gemachtigde, gelet op de motivering van de in de bijlage 20 vervatte beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, bij het nemen van het bestreden bevel uitdrukkelijk rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven dat de verzoekende partij met mevrouw H. zou hebben. De verzoekende partij zet niet uiteen om welke reden de betreffende motivering in de bestreden bijlage 20 niet zou volstaan in het licht van voornoemd artikel 74/13. Op een ander gezins- of familieleven, op het hoger belang van het kind of op haar gezondheidstoestand beroept de verzoekende partij zich in het geheel niet. Waar de verzoekende partij verwijst naar haar tewerkstelling (zij voegt bij haar verzoekschrift een arbeidsovereenkomst en loonbrieven), zet zij op generlei wijze uiteen op welke wijze uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zou voortvloeien dat de gemachtigde hiermee bij het nemen van de verwijderingsbeslissing rekening diende te houden.*

*Het derde middel lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.”*

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te

worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 20 juni 2016 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 11 augustus 2016, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 9 juni 2016 opgenomen grond, blijft zij volharden in het verzoekschrift. De verwerende partij verwijst naar de beschikking.

2.2 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting slechts volhardt in haar verzoekschrift. Hiermee brengt zij dan ook geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 9 juni 2016 werd aangegeven.

Met verwijzing naar voornoemde beschikking dient te worden vastgesteld dat de drie middelen, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond zijn.

2.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE